

שאלה של אמונה בהתעוררה של ויצמן מצדק 1981

כשהאמונה ארצה לנפשו שלישית שנה, בשאל אמונה, למה לא אמונה,
למה הולכתם כצבא למה. אמונה אז יצא כולם לא השתתפה.

עם הנה אמונה אפסית. לא להם קשה לבטוח שגמולת שנה לפניה.

פצבונים לקחו בהתנהגות את כל פצבונים, כאלו לצדקה
אחרי אמונה. נשאלו זקנים, נשים וילדים. הם חלו בהיות סודם

שפול הילי, זשק, הילי אורפיו. פוינו פצבונים למה לא רק יצא

פצבונים עם נפש הפלמים והמלקטונים כלם היו אמוניו. אמוניו עם

שינוי מזהם הצורה ויפולות ספויטי אהדתה. עם הנה אמונה אפסית

לפניה, עם אמונה אפסית למה. נשאלו רק למה אמונה ומהו רק

מפנים סוד פנים. כל אמונה הנה פים.

המחלטים שנקראו השאבו לני צואה: לא יותב עם הילי ופוינו.

אמוני שבת הפלית, הין כל הדימות, הברכהמה אמונה שגמול למונות

את כל הפלסופים, הסופים והמחברים את הילי אמונה אפסית.

קאם אמוני הונו הקרבן. עם נקרא עם הילי הנה

אמוני השאבה, אמוני שיקונו אפוינו הו צבובים כל הוולפיו

מכל התפארת לעלת ארצה.

וג ארצה למה ופול, למה צמולת אמונה אמוני עם זכום

למה צמולת למה אפסית הקונוטיו הדימוטיו של הים הוולפיו.

הגישו לא היה שקט. שמועות הגיעו על יריות לילות, על גירושים ועל העברה מהגישו למקומות לא ידועים. לא רצינו להאמין, והזינונו את עצמנו כדמינונות ומחשבות בלתי מציאותיות. היודנראט הרגיע את היהודים בניטו, שהגרמנים זקוקים לניטו, בו יושבים יהודים מועילים, העובדים עבורם - ומספקים להם הכל. כל השבוע אנו הולכים לישון כפחד, שמא תהיה אקציה בלילה.

תורה לאל ! עבר שבוע שקט ללא מאורעות מיוחדים.

הלילה של ה: 22 בספטמבר היה הלילה בו התחילה השמדת יהודי לוצק. בשלש בלילה, דפקה שכנה כדלת כמלים: "הגישו מכותר".

אבא ואמא יצאו החוצה, שהיה מלא יהודים, שהתרוצצו כפחד ואין אונים: "מה לעשות ? אמא נכנסה הביתה ואמרה לנו להתלבש. כבר האיר הבוקר כל היהודים הגיעו עם ילדיהם וחבילות לבית היודנראט לדעה: מה לעשות ? כולנו לא רצינו לראות את האמת העירומה.

אנשי היודנראט יצאו מבוהלים ואמרו: אין מה לעשות, רק בורדים, מיוחסים בעלי תעודות מיוחדות של בעלי מקצוע יוכלו לעבר לבנין הסמינר בקרסנה - והיתר צריך להשמע להוראות. חבר מהגמנסיה הביא לנו תעודה כזאת, שנוכל לצאת מהגישו וללכת לקרסנה, אבל אמר בריגע האחרון אמרה: "איני יודעת, מה הגורל מכין לנו - הבה נחכה ונהיה עם כלל - ישראל".

אחרי שהמבוכהרים יצאו - תקף אותנו יאוש: המראה היה זועתי. אנשים התפללו, ככו, יללו, קללו, אחדים נתקפו בהסטריה - מרב יאוש זרקו כולם כסף, זהב על הארמה ודרכו עליהם.

אני נפרדתי מכולם, מחברי וחברותי, הייתי מאובנת. נדמה היה לי שזה חלום בלחות - שזאת לא מציאות. חזרנו לביתנו בניטו, ברחובות ישבו האנשים מיואשים, מטומטמים מרב פחד ובהלה, האדישות היתה הגרועה מכל - כי חכו באדישות למוות הגואל. החלונות והדלתות בניטו היו פתוחים לרווחה.

את זה ניצלו הקבצנים הרעבים, שהלכו לכתים הפתוחים ואכלו לשובע ממה שמצאו אמא - נתנה לנו את הסעודה האחרונה ועלינו על העליה מתחת לגג חשבו שם להסתתר. 9 ימים ותשעה לילות בלינו שם - כשהכניס אותם אלינו שמש ספטמבר הכתה על הגג, שפרש מחומו עלינו. מיוזעים, מלובלכים, אטומים שכחנו על העליה הזאת, שהפכה לנו גיהנום קטן להשעה ימים ולילות.

בלילות היינו יורדים לחפש אוכל בבית. מים לא היו. הגרון כאב מצמא - הראש התפוצץ מכאב.

זוכרת אני כשכבתי על העליה, הצעתי דרך סדק של הגג הארי היה זה יום ראשון. ע"י הקתדרה טיילו בנות פולניות מגונדרות כשבידיהן הן מחזקות את ספרי התפילה - ועיניו בוזו עלומים רבינו של עולם, איזו תהום מבדילה כינינו ממול. חלשים, ייפיים רעבים, מצפים למוות ומהצד השני המתהלך על שהיים.

9 ימים אלה ולילות אלה, קרעו ממני את כל האילויות ש נאדם טוב, נשאהה בני החיה המחפשת דרך קיום משלה וכו מסביב אנו שומעים את טרטור המכוניות, המובילות ירדני שוטרים אוקראינים, שכורים מיו"ש ודם מחפשים בכל חור עור הודרי, על בנת לעזר להיטלר לפתרון - הסופי שלו.

חיילים גרמניים. בקסדות מחפשים יהודים כצידים בניער יריות על יהודים. שמנסים לצאת מחוריהם ולכרח מחוץ לג משניה אותם.

בק עברו 9 ימים. אבא קם בבקר וסיפר חלום - שראה את כולם נרק אותי היא דגחה ואמרה: הנה תשאר בחיים. עליה המטפחת מהראש. שלא תגלה את השער הפרוע.

ביום התשיעי התיישב אבא ברע - ויחד מהעליה לשאוף צתה פגשוהו האוקראינים כמו כלבי צייד כתרשו והובילור - א לעמד ולהשאיר את בעלה והוא הצטרפה לאבא - על מנת ל עצמה בדרבם האחרונה.

על העליה נשאנו - שלושה יומים, עזובים, בורדים בת של איכאונים. מצפים לקרבן הבא.

מתי - ספ האנקה נאדע

פולין לפני
משואת בתלמי הרבי

